

כלפי חוץ ניכרת השאננות, אך מתחתיה מסתתר החשש

(המשך מ'נמוך 37)

אח בבית-זולים בבאר-שבע, ואשתו פקידה. הם הגיעו למקום אחרי שביקשו "אי כותחיים אחרת." נולדו להם שני בנים: "זה בדיוק מה שחפשונו!" אומר יוסי בסיפוק.

אך מעבר לשאננות החיצונית יש מידה של חשש. לא חושבים, אומנם, על

שהגיע לקצרין מנהריה לפני חודשים אחרים בשל בעיות בחייו הפרטיים.

צריך מילחמה כל עשר שנים

ה עיר הצעירה מנוהלת על-ידי צוות הקמה, בראשותו של מנחם הייט. משרד-השיכון הוא האחראי לעבודות. כאן, אנתוני רואגים לשירותים העירוניים, אבל חשוב לי שלא ליצור מצב של הנהלת דברים מלמעלה. שני הצדדים מרוצים. בראש צוות-ההקמה אין רואים כמון "נטע זר", ובניגוד לערים חדשות, המורקמות בשטחים המוחזקים, אין שומעים השמצות הדדיות, ואין מכשילים זה את זה. טיפוסים שונים יושבים בקצרין. שמואל הדוור משמש גם כ"כולבו" מקומי. "אני אוהב לתת, או בכל מקום אני נמצא." הוא מודיע בהשלמה עם גורלו.

שמואל, כבן 50, קרא בעיתון שמחפשים מתיישבים לעיר חדשה. באותה עת עזבה אותו אשתו-נעוריו, והשאירה שיבעה מילדיהם אצלה. שמואל הגיע למקום עם אחד מבניו. "אני לא מספר לאף אחד שיש לי שמונה ילדים. אולי אף בחורה לא תרצה אותי אז, אני בעל רמה גבוהה, ואני מחפש אחת כמוני, אחת מלומדת ויפה. לא סתם! נשים יש בכל מקום,

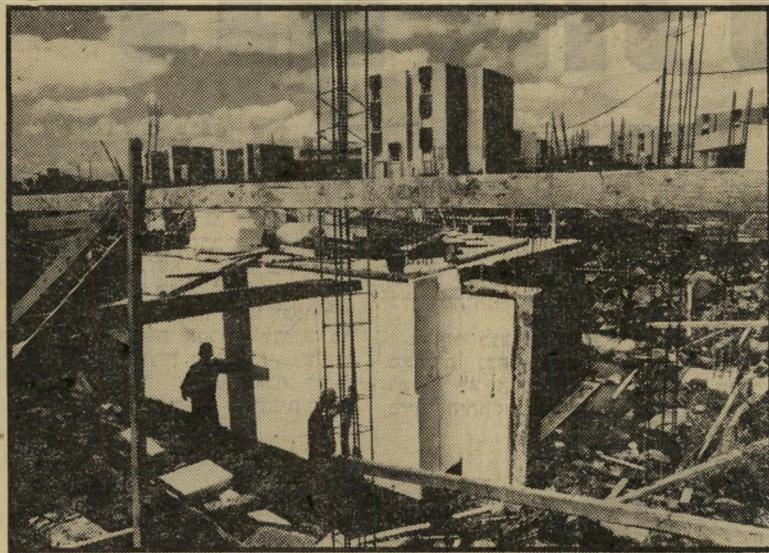
דוור שמואל
"אני מחפש בחורה על רמה"

החזרת המקום, אך יש ספק אם המישרדים הממשלתיים ימשיכו להורים משאבים לפיתוח המקום, או שהכרתו של משה דיין היתה הפתח להקפאת-בנייה והפיסקתה של הזרמת-הכספים.

אחרי נאומי של שרי-החוק הגיע אריק שרון, והודיע, "על דעת הממשלה כור לה." כי נושא רמת-הגולן איננו ניתן לדרישות כלל. שרון, על אף כוונותיו הטובות, התקבל ככעס. "הוא בא בשביל להתנצל. על מה יש לו להתנצל, אם לא התכוונו לכולם?" שואל מאיר רוזנטל,

אבל בשבילי... דברי הדוור, ששכתה לגלח את זקנה, להכניס את החולצה למכנסיו ולכבש את הכתמים. "בשביל זה צריך אשה!"

יש גם מיסעדה בקצרין, זו השייכת ליונה ולבנצי אברהמי, שהגיעו מפתח-תיקוה. "באתי לכאן עשיר. היתה לי מל-טשת-יהלומים. נכון, אני מכרם-התימנים, אבל אצלי לא היו מיסעדות בראש. יונה השפיעה עלי. אני רציתי לגוה, יש לי מס' פיק! אבל צריך לחיות במקום מפותח. אז אנתוני נותנים את הכל. קניתי את המקום בכסף טוב. הרווחים עוד לא התחילו, אבל יש תיקוה. רק שלא יתחילו לשים לנו רגל מהממשלה." יעקוב שצקי משמש כטכנאי במישרד-

המשך הבנייה בקצרין
"על מה יש לאריק להתנצל?"

התיקשרת במישרה מלאה, ומלצר במי-עדה. "הוא מסתדר", מגחכים בקצרין. יעקוב קיצוני בדעותיו, וחבריו מגסים למ-נוע ממנו לומר את דבריו בקול. אך הוא משתדל לדבר בצעקה: "אני לא מעניין אותי שום דבר! באתי לכאן מכר מילא ומשתלם לי להיות כאן! אם ירצו להחזיר, תפאדל, שיינתנו לי דירה בדיור-גוף! לא זו מדינוחה! שיינתנו לי וילה! אחר-כך נוז! אבל אני מאמין שצריך מילחמה כל עשר שנים. ככה צריך, זהו!" חייך ושחק.

טובת

המקום

רוב תושבי קצרין אינם רואים עצמם שונים מתושבי ערים אחרות. הם הגיעו למקום מחישוב-כדאיות אי-שיים, ואם יהיה צורך ייצאו משם. כמו שעובד מקומות אחרים. אולם בעיירה גרים גם אנשים שהתיישבותם במקום היא תמציית חיים. אין שם אנשים המזוהים עם פלג פוליטי מסוים, והתיישבותם לא נב-עה ממניעים אידיאולוגיים.

אליעזר אבידן הוא יושב-ראש הוועד קצרין-צבא במילואים, אחראי על הביטחון המקומי ועוסק בענייני המקום. "אנח-

ראש-הוועד אליעזר אבידן (על רקע כנף הפרפר)
"אין פה גנבים! לא אוטוסיס פה!"

בעיר-מיסעדה יונה ובנצי אברהמי (משמאל) ויוסי טרנטה
"היחסדות זה לא בראש שלי"

נו מתנגדים להיכנסם של גורמים פוליטיים לעיר. מאבקנו הוא על טובת המקום, ולא על טובת המפלגות. החלטנו לארגן כוח שיכלול את כל מתישבי רמת-הגולן ואת מושבי וקיבוצי הגליל. נעמוד כולנו, קיר אחד, נגד כל אפשרות לערער את המצב המקומי. אני לא מאמין בכלל שיש אפשרות למדינת-ישראל לחיות ללא רמת-הגולן. הסכנה קשה. צריך להילחם בה."

אחת הדמויות השנויות-במחלוקת היא דמותו של מארגן הגרעין הראשון, סמי בר-לב. יש הטוענים שהוא שואף לגדול לות. "הוא רוצה להיות ראש-העיר," ויש שמעריצים אותו, כפי שמעריצים דמות גייבור מהאגדות.

סמי הוא גבוה וכחוש, בעל זקן, מר-כיב-משקפיים. הוא משנה את שומעיו ומשלהב את עצמו תוך נדי כך. יליד עיר-ראק, גדל במעברה, שירת בצבא. עבד בבנק בחיפה. "אף אחד לא מאמין עלי שיכולתי לשבת בבנק. גם אני לא." אחרי מילחמת ששת-הימים עבר לגור בקונייטרה יחד עם חברתו, רמונה. כיום אשתה. הם אזרחי-ישראל היחידים שבתעודת-הזהות שלהם מצויינת קונייטרה - כעיר המגור-רים. אחרי מילחמת יום-הכיפורים עברו לגור בראש-פינה, "כשאני כל הזמן מס-תכל למעלה. לרמת-הגולן, וחולם לחזור הביתה." הוא אירגן גרעין עירוני, שיבוא להתישב בגולן. בינתיים החל עובד כאר-כיאלוג. "בגילי אין לי זמן ללמוד. אני עובד."

רק במצב

של חנק

סמי הוא אחד הלוחמים נגד החזרת רמת-הגולן. אין בהתיישבותו חישור-בים צבאיים או מדיניים. דבריו אישיים, והוא אומר אותם בכאב: "אני לא מר-גיש שזה שטח כבוש. אני מרגיש שזה הבית שלי. בכל הארץ אני מרגיש זרוק. רק פה אני בסדר. איפה שלך להתיישב, תמיד יזכרו לנו את המילחמה האחרונה, לא יתנו לחיות בשקט. זה שאת נתניה כבשו לפני שלושים שנה, זה נותן חור-קיות לגור בה? וזה שאת רמת-הגולן כבשו לפני 12 שנה, זה לא נותן לה תוקף חור-קיי? מה משחק פה? אני לא קם בבוקר עם פוליטיקה, וזה לא מעניין אותי בכלל. לי איכפת הבית שלי!"

"חיים פה אנשים כמו בכל מקום אחר. זה בית כמו שתל-אביב היא בית. אין ירגישו התל-אביבים אם יגידו להם "זה לא שלכם"? למה לדבר דווקא על הגולן? למה הגולן הוא נושא לוויכוח? למה לא חדרה? הזמן עושה את שלו, וצריך להכיר בזה! יש רק מצב אחד בחיי מדינה שבו המושג אין ברירה' משחק. כשמגיעים למצב של חנק.

"אני זוכר שעמדתי בתור בשביל חצי מלפפון. זה מצב של חנק! אנתוני רחור-קים מזה מאד. לכן, אל לנו להיכנע ללחצים! אני לא אומר, יתרג ובל יע-בור." אני אומר שנתנו רק במצב הגרוע ביותר, צריך להגיע לפתילהם, ורק אז להישבר, לא עוזבים בית בשביל סיבה פחותה מזה!"

איש בקצרין אינו חושב על תושבי הרמה מלפני מילחמת ששת-הימים. החיים עתה במחנות-פליטים מעבר לקו הפסקת-האש.